

Sygn. akt: I C 734/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	protokolant Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 maja 2017 r. w G.

sprawy z powództwa **Towarzystwa (...) S.A. w W.**

przeciwko **Gminie M. G.**

z udziałem interwenienta ubocznego **(...) Spółki Akcyjnej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 8517,79 zł (osiem tysięcy pięćset siedemnaście złotych 79/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3343 zł (trzy tysiące trzysta czterdzieści trzy złote) tytułem kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanej Gminy M. G. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 545,95 zł (czteryście pięćdziesiąt cztery złote 95/100) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 734/16

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł pozew przeciwko Gminie M. G., żądając zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 8.517,79 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, kosztami sądowymi oraz zastępstwa procesowego według spisu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że z dniem zapłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego A. E. (1) przeszło na powoda roszczenie o naprawienie szkody przysługujące poszkodowanemu przeciwko pozwanej. Zdarzeniem prawnym uzasadniającym wskazane roszczenie było zaniechanie przez pozwaną gminę utrzymania w stanie niezmienionym nawierzchni drogi powiatowej, tj. Estakady K. w G., wskutek czego poszkodowany poniósł szkodę polegającą na uszkodzeniu zawieszenia pojazdu (osłony spodu auta, zbiornika na paliwo, innych elementów zawieszenia) w wyniku najechania na leżącą na pasie ruchu osłonę dylatacji przęsła estakady. Obowiązek utrzymania drogi istniejący po

stronie pozwanej wynikał z faktu, że pozwana była zarządcą drogi, działającą przez jednostkę organizacyjną – Zarząd Dróg i Z. w G.. W ocenie powoda pozwana gmina nie dopełniła tego obowiązku, albowiem powinna ona sprawdzać prawidłowość zamocowania ruchomych elementów drogi, które stwarzają zagrożenie dla uczestników ruchu. Jako podstawę prawną odpowiedzialności pozwanej gminy wobec poszkodowanego powód wskazał art. 415 k.c. Powód zapłacił poszkodowanemu kwotę 8.517,79 zł tytułem odszkodowania wynikającego z umowy ubezpieczenia w zakresie autocasco. Wobec przejścia roszczenia o naprawienie szkody na powoda na zasadzie art. 828 §1 k.c. powód wezwał do zapłaty ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej gminy – (...) S.A., który w odpowiedzi na wezwanie odmówił zapłaty żądanej sumy pieniężnej.

(pozew, k. 2-4)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 498/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty, k. 43)

Pozwana zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że została niesłusznie uznana za odpowiedzialną za szkodę poniesioną przez poszkodowaną, albowiem jednostka organizacyjna gminy – Zarząd Dróg i Z. w G. przeprowadzała okresowe kontrole stanu (...) dróg w celu wykonywania robót interwencyjnych, utrzymaniowych i zabezpieczających. Pozwana podniosła, że drogowego przeglądu technicznego dokonano w dniach od 21 do 23 września 2014 r., a od tego czasu nie zanotowano zgłoszeń uszkodzeń pojazdów w tożsamych okolicznościach jak przedstawione w niniejszej sprawie. Uszkodzenie samochodu w wyniku najechania na osłonę dylatacji znajdującą się na nawierzchni jezdni stanowi zdarzenie losowe, nieobjęte odpowiedzialnością pozwanej, albowiem pojawienie się ww. przeszkody na nawierzchni jezdni nastąpiło nagle, bez wiedzy i woli pozwanej, a nadto pozwana ponosi w takim przypadku odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadzie winy, nie zaś na zasadzie ryzyka. W tym stanie rzeczy, brak jest podstaw do postawienia pozwanej gminie zarzutów o braku zachowania należytej staranności, gdyż przeglądy techniczne drogi były przeprowadzane okresowo, zaś żadna norma prawna nie nakłada na pozwaną gminę obowiązku codziennego monitorowania stanu należących do niej dróg. Pozwana twierdzi, że poszkodowana mogła była uniknąć szkody, gdyby dostosowała prędkość do sytuacji drogowej, gdyż mogłaby zatrzymać pojazd przed przeszkodą lub ją ominąć poprzez zmianę toru jazdy. Pozwana wniosła o przypozwanie (...) S.A. z siedzibą w W..

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 47-55)

W piśmie przygotowawczym z dnia 31 maja 2016 r. powód zaprzeczył twierdzeniom i ocenie prawnej zdarzenia przedstawionej w sprzeciwie od nakazu zapłaty, podnosząc, że w niniejszym przypadku spełnione zostały wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej gminy, zaś brak wiedzy i woli pozwanej co do powstania szkody pozostaje bez znaczenia dla możliwości przypisania jej winy.

(pismo procesowe powoda k. 96-97)

Interwencję uboczną po stronie pozwanej zgłosił (...) S.A., wnosząc o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Interwenient uboczny w całości zgodził się ze stanowiskiem pozwanego przedstawionym w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty. Wskazał, że pozwana wywiązała się ze swoich obowiązków poprzez przeprowadzanie okresowych kontroli nawierzchni jezdni w celu wykonywania robót interwencyjnych, utrzymaniowych i zabezpieczających, zaś pojawienie się osłony dylatacji na jezdni stanowiło zdarzenie losowe, a zatem nie można przypisać pozwanej winy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 maja 2015 r. w G. na Trasie im. E. K. na odcinku łączącym ul. (...) i ul. (...), kierująca pojazdem I. o nr rej. (...) najechała na leżącą na pasie ruchu osłonę dylatacji prześel estakady. Wskutek tego zdarzenia powstała

szkoda w postaci uszkodzeń zawieszenia pojazdu (tj. osłony spodu auta, zbiornika na paliwo i innych elementów zabezpieczenia). W czasie zdarzenia natężenie ruchu pojazdów było znaczne. Pojazd, który jechał przed samochodem kierowanym przez A. E. (2) przejechał przez leżącą osłonę dylatacji. Kierująca dostrzegła przeszkodę w momencie, gdy pojazd ją poprzedzający odjechał, przy czym nie mogła była jej zauważyć wcześniej. Wówczas kierująca nie mogła zatrzymać się przed przeszkodą lub zmienić pasa jazdy bez narażenia siebie i pozostałych uczestników ruchu na niebezpieczeństwo. Osłona dylatacji leżała na jezdni w miejscu, gdzie łączyły się dwa pasy, ponadto na obu pasach znajdowały się pojazdy. Kierująca próbowała przejechać przez przeszkodę w taki sposób, aby nie ponieść żadnej szkody. Po zdarzeniu kierująca udała się pod miejsce swojej pracy, gdzie dostrzegła, że z jej pojazdu wycieka paliwo. Policja sporządziła notatkę urzędową w sprawie ww. zdarzenia. Mąż kierującej, A. E. (1) udał się na miejsce zdarzenia, w którym znalazł leżącą osłonę dylatacji.

(dowód: notatka urzędowa Policji, k. 17, wiadomość mailowa A. E. (2), k. 98, pismo z dnia 25.09.2015 k. 99, zgłoszenie szkody, k. 15-16, dokumentacja fotograficzna, k. 18-23, zeznania świadka A. E. (2), k. 103-103v, k. 105, opinia biegłego, k. 151-172, akta szkody nr 112- (...), akta Komendy Miejskiej Policji w G. o sygn. RD-535- (...))

Powód (...) SA w W. zawarł z A. E. (1) umowę ubezpieczenia spornego pojazdu w zakresie autocasco. Poszkodowany zgłosił powodowi szkodę. Powód uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanemu kwotę 8517,79 zł tytułem odszkodowania.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o polisę A., k. 24,-26, zgłoszenie szkody, k. 15-16, decyzję o przyznaniu odszkodowania, k. 30-31, potwierdzenie wykonanej operacji, k. 32, fakturę (...))

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe I. (...) o numerze rejestracyjnym (...), niezbędny do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego wynosi 8.603,03 zł .

(dowód: opinia biegłego, k. 151-172)

Zarządcą drogi powiatowej – Estakady K., na której miało miejsce przedmiotowe zdarzenie jest Gmina M. G. działająca przez jednostkę budżetową – Zarząd Dróg i Z. w G..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o wykaz dróg powiatowych, k. 34, pismo Zarządu Dróg i Z., k. 60, uchwała RM G. z dnia 27 września 2006 r. w sprawie utworzenia jednostki budżetowej Zarząd Dróg i Z., k. 72, statut Zarządu Dróg i Z. w G., k. 73-77)

Zarządca drogi wykonywał obowiązek ustawowy w zakresie przeprowadzania rocznych i pięcioletnich kontroli stanu drogi, zlecając je przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą w tym zakresie. Stan techniczny obiektu jest badany w III lub IV kwartale roku lub częściej z uwagi na duże natężenie ruchu pojazdów na Estakadzie K.. Dylatacja jest czyszczona dwa razy w roku. Osłona dylatacji była przytwierdzana śrubami do kapy chodnikowej po jednej ze stron. Pracownicy zarządcy drogi informowali go o stwierdzonych uchybieniach w stanie technicznym drogi.

(dowód: zeznania świadka T. O., k. 104-105, protokół okresowej kontroli rocznej nr E (...), k. 56)

5 października 2015r. powód wezwał pozwaną do zapłaty uiszczonej na rzecz A. E. (1) kwoty odszkodowania w terminie 14 dni od otrzymania wezwania, jednakże bezskutecznie.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wezwanie z dnia 5.10.2015 r., k. 38-39, pismo ubezpieczyciela pozwanej, k. 40-41)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o całokształt dowodów przeprowadzonych w toku postępowania w postaci dokumentów, zeznań świadków A. E. (2) i T. O. oraz opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego.

Złożone dokumenty sąd uznał za wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, jak również żadna ze stron nie zaprzeczyła, by oświadczenia w nich zawarte nie zostały złożone. Dokumenty urzędowe zawarte w aktach Komendy Miejskiej Policji nr (...) zostały sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy, a zatem stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Wątpliwość co do okoliczności, czy A. E. (2) została ukarana mandatem karnym zostały usunięte przez dowód przedłożony przez stronę powodową w postaci korespondencji z A. E. (2) i pismem prostującym opis zdarzenia i dokonanych czynności służbowych przez Policję. O omyłkowym stwierdzeniu nieprawdy co do ukarania A. E. (2) mandatem karnym świadczą również dokumenty zawarte w aktach Komendy Miejskiej Policji. Dlatego też Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków, albowiem ich zeznania były logiczne i spójne, a nadto nie nasuwały żadnych uzasadnionych wątpliwości, nie zawierały sprzeczności oraz korespondowały z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Sąd uznał opinię biegłego za miarodajną dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, ponieważ była ona jasna, zupełna, nie zawierała luk ani sprzeczności, zaś końcowe wnioski korelowały z twierdzeniami i ocenami zawartymi w opinii, które jawiły się jako prawidłowo uzasadnione w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Sąd pominął dowód wnioskowany przez stronę pozwaną o przesłuchanie w charakterze świadka starszego aspiranta S. D. (funkcjonariusza Policji dokonującego czynności służbowych w związku ze zdarzeniem), gdyż osoba ta nie pełni już służby w Policji, pozwany nie ustalił jej miejsca zamieszkania, zaś okoliczności objęte też dowodową strony pozwanej zostały ustalone w oparciu o akta Komendy Miejskiej Policji w G. o sygn. akt RD-535-641/201. W tym stanie rzeczy przeprowadzenie dowodu z zeznań ww. świadka nie było konieczne.

Należy zauważyć, że stan faktyczny w niniejszej sprawie nie stanowił głównej osi sporu między stronami, albowiem twierdzenia i oświadczenia stron pokrywały się w większości. Kwestią rozstrzygającą o zasadności roszczenia powoda była odpowiedzialność deliktowa pozwanego za szkodę poniesioną przez A. E. (1) wskutek najechania pojazdu na osłonę dylatacji leżącą na nawierzchni drogi zarządzanej przez pozwanego.

Powód oparł swoje żądanie na podstawie art. 828 §1 k.c., który stanowi, że jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela. Na podstawie ustalonego stanu faktycznego należy stwierdzić, że powód jako ubezpieczyciel mienia w postaci pojazdu marki I. o nr rej. (...) spełnił świadczenie odszkodowawcze na rzecz ubezpieczającego A. E. (1) w całości, zaś strony nie ustaliły skutków prawnych zapłaty odszkodowania w sposób odmienny niż przewiduje to art. 828 §1 k.c. Nadto wysokość odszkodowania nie przekraczała rozmiarów poniesionej szkody, tj. kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wywołującego szkodę. Godzi się zauważyć, że o zasadności żądania powoda rozstrzygało uprzednie powstanie roszczenia A. E. (1) przeciwko Gminie M. G..

W ocenie Sądu powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód wskazał alternatywnie podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej Gminy M. G. wobec ubezpieczonego przez powoda A. E. (1), tj. art. 415 k.c. lub art. 434 k.c.

Do przesłanek odpowiedzialności w ogólności należy zaliczyć:

- 1) zdarzenie prawne, z którym ustawa łączy obowiązek naprawienia szkody;
- 2) szkodę;
- 3) adekwatny związek przyczynowy między zdarzeniem prawnym a szkodą.

Biorąc pod uwagę wskazane przez stronę powodową reżimy odpowiedzialności odszkodowawczej – na zasadzie winy (art. 415 k.c.) i na zasadzie ryzyka (art. 434 k.c.), należy stwierdzić, że pojęcie szkody i adekwatnego związku

przyczynowego należy rozumieć identycznie. Różnica co do przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej w obu reżimach odnosi się wyłącznie do zdarzenia prawnego, z którym ustawa łączy obowiązek naprawienia szkody.

W przypadku odpowiedzialności deliktowej na podstawie art. 415 k.c. zdarzeniem tym jest bezprawne i zawinione zachowanie się sprawcy czynu niedozwolonego. Bezprawność zachowania należy rozumieć szeroko, tj. jako sprzeczność zachowania z porządkiem prawnym (prawem lub zasadami współżycia społecznego). Wina sprawcy może być umyślna lub nieumyślna (niedbalstwo). Pojęcie winy umyślnej w prawie cywilnym jest rozumiane zgodnie z jego definicją przyjętą na gruncie prawa karnego materialnego; zachodzi ona wówczas, gdy sprawca chce popełnić czyn niedozwolony (zamiar bezpośredni) albo nie chce popełnić czynu niedozwolonego, lecz przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi (zamiar ewentualny). Wina nieumyślna (niedbalstwo) jest definiowana w prawie cywilnym z uwzględnieniem kryteriów obiektywnych. Można przypisać ją sprawcy, jeżeli sprawca nie zachował ogólnej staranności wymaganej w stosunkach danego rodzaju lub zachowanie sprawcy było sprzeczne z abstrakcyjnym wzorcem należytego postępowania przyjętym w danym społeczeństwie, na który składają się reguły deontologii i zwykłej ostrożności (vide: P. Machnikowski w: A Olejniczak (red.), System Prawa Prywatnego, t. 6 Prawo zobowiązań - część ogólna, Warszawa 2014, s. 461).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że zdarzeniem prawnym rodzącym odpowiedzialność pozwanej gminy wobec A. E. (1) było niedopełnienie obowiązku w zakresie utrzymania drogi w należyтым stanie niestwarzającym zagrożeń dla uczestników ruchu. Na Gminie M. G. jako zarządcy drogi powiatowej (ul. (...)) ciąży obowiązek określony w art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Przepis ten zawiera otwarty katalog obowiązków spoczywających na gminie, do którego należy m.in. obowiązek utrzymania nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych związanych z drogą. Wobec tego, pozwana gmina była obowiązana zapobiec pojawieniu się na nawierzchni Estakady K. osłony dylatacji jako stwarzającej zagrożenie dla zdrowia i mienia uczestników ruchu. Należy stwierdzić, że dokonywanie okresowych przeglądów stanu dróg w wykonaniu obowiązków ustawowych nie czyni zadość temu obowiązkowi. Gmina powinna regularnie badać stan elementów stanowiących części składowe jezdni, jest to bowiem konieczne dla należytego wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych również z punktu widzenia staranności wymagana od gminy w zakresie wykonywania obowiązków zarządcy drogi. Mając na względzie powyższe, należy uznać, że pozwana gmina dopuściła się zachowania rodzącego jej odpowiedzialność deliktową. Godzi się zauważyć, że w niniejszym przypadku nie jest wymagane ustalenie konkretnego pracownika Zarządu Dróg i Z. w G., który nie dopełnił ww. obowiązków spoczywających na pozwanej gminie, bowiem zgodnie z przyjętą koncepcją winy anonimowej osoby prawnej wystarczające jest ustalenie, że ww. obowiązek spoczywał na osobie prawnej, tj. Gminie M. G..

Szkoda poniesiona przez A. E. (1) obejmowała uszkodzenie zawieszenia pojazdu w postaci osłony spodu auta, zbiornika na paliwo i innych elementów zabezpieczenia. Szkoda ta wyrażała się w obniżeniu wartości pojazdu i jego przydatności do użycia zgodnego z jego celem i przeznaczeniem. Łączny koszt usunięcia uszkodzenia w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wynosił 8.517,79 zł, a zatem należy stwierdzić, że wysokość poniesionej szkody opiewała na tę sumę.

Adekwatny związek przyczynowy między zdarzeniem prawnym rodzącym odpowiedzialność odszkodowawczą a szkodą stanowi przesłankę odpowiedzialności, a ponadto wyznacza granice obowiązku naprawienia szkody, co wynika z wykładni art. 361 §1 k.c. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą dla stwierdzenia w określonym stanie faktycznym istnienia związku przyczynowego należy ustalić, czy zdarzenie stanowi warunek konieczny wystąpienia szkody (test *conditio sine qua non*) i czy szkoda jest normalnym następstwem tego zdarzenia. Taki związek przyczynowy zachodzi wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez szczególnego zbiegu okoliczności, szkoda jest normalnym następstwem tego rodzaju zdarzeń - przy czym ocena, czy skutek jest normalny, winna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego, zasad wiedzy naukowej i specjalnej (vide: wyrok SA w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa 1767/16, LEX nr 2283419, wyrok SA w Łodzi z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa 1510/16, LEX nr 2044373, wyrok SA w Krakowie z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1212/15, LEX nr 1974119). W realiach niniejszej sprawy, pojawienie się

osłony dylatacji na jezdni jest normalnym następstwem braku wystarczająco częstego nadzorowania stanu części składowych jezdni, zaś normalnym skutkiem najechania na metalową osłonę, jest powstanie szkody w zawieszeniu pojazdu. Zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, szkoda w zakresie poniesionym przez A. E. (1) nie jest nadzwyczajnym następstwem najechania na leżącą na jezdni metalową osłonę dylatacji.

Nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie pozwanej o możliwym przyczynieniu się kierującej pojazdem do powstania szkody. Godzi się zauważyć, że w chwili prowadzenia pojazdu na sąsiadujących pasach znajdowały się inne pojazdy, stąd kierująca nie mogła zmienić nagle toru jazdy. Ponadto, w celu uniknięcia kolizji z pozostałymi uczestnikami ruchu kierująca nie mogła gwałtownie zahamować przed przeszkodą, zauważyła ją bowiem tuż przed najechaniem na nią, co nie było następstwem jej nieostrożności. Zachowanie kierującej stanowiło wprawdzie causa concurrens szkody, bowiem w przypadku omięcia osłony dylatacji lub zmiany toru ruchu, szkoda by nie nastąpiła. Jednakże zachowanie to nie było obiektywnie nieprawidłowe, co przesądza o tym, że kierująca pojazdem nie przyczyniła się do powstania szkody, a zatem wyłączone jest zastosowanie art. 362 k.c. i obniżenie wysokości odszkodowania na tej podstawie.

Żądanie odsetek we wskazanym w pozwie zakresie uzasadnione jest dokonaniem przez powoda wezwaniem pozwanej do zapłaty, z zastrzeżeniem terminu do zaspokojenia roszczenia oraz zmianą art. 481 §2 k.c., która weszła w życie 1 stycznia 2016 r. na mocy ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Mając na uwadze powstanie odpowiedzialności deliktowej pozwanej gminy wobec A. E. (1) oraz istnienie stosunku ubezpieczenia między A. E. (1) a powodem, Sąd na podstawie art. 828 §1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. uwzględnił powództwo w całości, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę wypłaconą poszkodowanemu przez powoda a mieszczącą się w granicach kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych ustalonych przez biegłego sądowego, tj. 8517,79 zł. Jednocześnie sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem powoda tj. od wynikającej z wezwania przedsądowego daty 3 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającej proces pozwanej na rzecz powoda kwotę 3343 zł, na którą składają opłata za czynności zawodowego pełnomocnika powoda – radcy prawnego w stawce minimalnej (2.400 zł), opłata od pozwu (426 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wykorzystana część zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz rekonstrukcji wypadków drogowych (500 zł).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej Gminy M. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 454,95 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.